

[Poul Møller.]

måned. Vi har haft forhandlinger i merværdiafgiftsudvalget også i august måned og ind i september måned. Man har haft andre udvalg, der har beskæftiget sig med landets økonomiske stilling. Burde regeringen ikke dér have reserveret sig og meddelt, at man må tage hensyn til, at der kommer 300 mill. kr. i udenlandsk lånoptagning hen på finansårets afslutning? Men det har man ikke gjort. For os var det en nyhed indtil den 11. oktober, da vi kunne læse det i aftenaviserne. Og end ikke i åbningstalen, der blev holdt den 5. oktober, fandt man anledning til at omtale denne sag, som jo dog har en betydning for sammenhængen i den økonomiske politik, hvad enten finansministeren mener det ene eller det andet herom.

Vil det f. eks. betyde, at disse 300 mill. kr. vil nødvendiggøre en større købekraftopsugning for at holde en økonomisk balance? Man kan jo ikke på andre områder brede en købekraft på 300 mill. kr. ud i befolkningen, uden at man må sige, at så må vi have dækning for det på anden måde i den nuværende økonomiske situation.

I spørgsmålet om afskrivningsreglerne kan jeg ganske tilslutte mig det ærede medlem hr. Poul Hartling. Det er ikke noget argument for en finansminister i vurderingen af et problem som afskrivningsreglerne, hvad der drøftes mand og mand imellem. Det er ikke noget selvstændigt argument for det spørgsmål, om afskrivningsregler er rimelige eller urimelige, hvad der drøftes mand og mand imellem, hvis finansministeren har ret heri, ville det så ikke være finansministerens pligt over for LO-sekretæren hr. Thomas Nielsen at sige, at han fremfører nogle fuldstændig forkerte tal, der overdimensionerer dette problem, og som gør, at folk får en opfattelse af, at dette problem har en størrelsesorden, som det slet ikke har? Når Thomas Nielsen siger, at det er 4 milliarder kr. i skatteindtægter for staten, disse afskrivningsregler koster, så ved finansministeren, at hr. Thomas Nielsen har uret. Kunne han dog så ikke få denne diskussion ned på jorden ved at gå frem og sige: jeg ved, at hr. Thomas Nielsen har uret; dette problem må drøftes i en helt anden sammenhæng,

i et helt andet størrelsesforhold? Men det gør man ikke, og hvorfor gør finansministeren det ikke? Det er jo det, der er problemet med hensyn til finansministerens tilknytning til hans tidligere fagbevægelsesorganisation.

Jeg var ked af, at finansministeren i sit svar ikke kom ind på planlægningsproblemerne, de har jo interesseret ham så meget. Jeg ved ikke, om de skulle være gået over til økonomiministeren nu, men én må vi jo tale med om det. Jeg synes, der i min tale blev givet et grundlag for et planlægningsystem, som jeg tror er bedre end det, den tidligere økonomiminister har arbejdet med. Det havde egentlig været rart at høre regeringens mening herom.

Jeg har således været i stand til at takke undervisningsministeren, finansministeren og boligministeren. Jeg er desværre ikke i stand til at takke statsministeren. Jeg oplevede jo nok, at statsministeren ikke var træt, men han var til gengæld trættekær. Det var en statsminister, der led af det, som medicinerne ville kalde aggressionstrang. Der skulle være aggressiv tone på til alle sider. Han havde sandelig fået boksehandsken på, den boksehandske, som han advarede det ærede medlem hr. Baunsgaard mod at tage på, og han slog gevaldige slag i luften, men også mest i luften, med sin boksehandske. Og hvis han ramte, så ramte han i hvert fald fjende og ven i flæng. Jeg forstår udmærket, at det kan være klogt af den højtærede statsminister at ramme os; han er jo ikke nogen ynder af det konservative folkeparti, og vore følelser er måske gensidige, men at det ligefrem skulle være klog statsministertale også at ramle så hårdt ud til dem, der plejer at hjælpe ham igennem vanskelighederne, det begriber jeg ikke; men det må han jo selv om.

Talen tydede på, at statsministeren var en mand, der ville have slagsmål, slagsmål her i det høje ting. Det var en helt anden tone end den, der lød i åbningstalen. Eller ville han have valg? Var det en statsminister, der forberedte sig på en valgsituation, og som nu ville tale, så han eller andre kunne samle tiører ind blandt egne meningsfæller bagefter? Jeg under ham gerne den anselige kapital, han fik i går, men jeg tror ikke, at man kun skal vurdere en tale efter den begejstring, den vækker hos ens egne,